

דיאלוג עם "המצוי"

ה- Readymades של ישראלה הרגיל הם חפצים רגילים אותם היא מצאה בסביבתה הקרובה. לאחר טיפול ועיבוד מחדש שלהם הפכו חפצים אלו, שהיו בעבר נטולי כל איכות אסתטית, לאובייקטים המסווגים כאמנות. "האובייקטים המצויים" שימשו אצל אמני זרם הדאדא באירופה ובארה"ב כמניפסטים: הם "הכריזו" שהעולם כבר מלא ממילא בחפצים "מענינים", שהאמן איננו צריך כמעט להוסיף עליהם. במקום זה, הוא יכול פשוט לבחור באחד מהם ופעילה אירונית זו של בחירה - כמוה כיצירה. השכל הוא הבוחר ולא היד.

האובייקטים הפיסוליים בתערוכה זו הופכים, אם כך, ממספר בחינות ליצירות בעלות זיקה ברורה לאלה הדאדאיסטיות. הן מסמנות את התייחסותה הראשונית של הרגיל למציאות הסובבת אותה, ולראיית החיים כמורכבים מעירובייה סימולטנית של חפצים, רעשים, צבעים ומקצבים, שיש לקבלם כמות שהם.

כיוצרי זרם הדאדא, כך גם ישראלה הרגיל משתמשת לעיתים בעבודותיה באי-רציונל, במקריות ובאינטואיציה כדי לבטל את החוקים שהעמידה החברה, את התרבות והאמנות המסורתיות, במטרה לשוב ולמצוא את המציאות האוטנטית, ולבחון מחדש את הסדר החברתי על ערכיו המקודשים.

ה"אובייקטים המצויים" ככלל, שוללים את רוח הרצינות, את היומרה להגיע לאמת או להגדרות הגיוניות. הם הופכים ליצירות אמנות בעצם בחירת האמנים בהם, תוך מתן רשות לעצמם לשנות את מעמדם, או את צורת השימוש בהם. אצל האמנים הדאדאיסטים בחירת ה"אובייקטים המצויים" לא הוכתבה ע"י ההנאה האסתטית שלהם. בחירתם התבססה על תגובה של שיויון נפש חזותי, והעדר מוחלט של טעם טוב או רע, כשל"חפצים המצויים" שלהם לא היה כל יחוד. בניגוד ליצירה האמנותית, הם היו בעצם מוצרי תעשייה שנעשו בעותקים רבים. הערך האסתטי שלהם, כמו גם עקרונות השיפוט לפיהם נבחרו - נימחו לחלוטין.

ישראלה הרגיל שונה מאמני זרם הדאדא בעובדה שגם בגרוטאות הברזל, ובחלקי המכונות הישנות המרכיבים את עבודותיה היא מוצאת יופי ו"נשמה".

באמצעות תערוכה זו, פורשת הרגיל את עולם האינסטינקטים נטול הצנזורה האישי שלה, ומקיימת עם ה"אובייקטים המצויים" שלה דו-שיח, הבא לידי ביטוי בדרך העמדתם, בבחירת שמותיהם, בהחצנת התהליך בו הם נבחרו ונוצרו ובמשמעות הטעונה שלהם.

